

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/32/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213202473
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2213202473.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom N. E., C. M. XXXX/X, o zaplatenie 582,65 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.5.2013 č.k. 8C/152/2013-40, v časti o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o náhrade trov prvostupňového konania **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 282,65 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 582,65 Eur od 18.9.2012 do 13.5.2013 a zo sumy 282,65 Eur od 14.5.2013 do zaplatenia a úroky z omeškania 36,43 Eur, to všetko v mesačných splátkach po 30 Eur, ktoré sú splatné vždy do 28. dňa toho ktorého mesiaca k rukám navrhovateľa, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie vo veci samej súd s použitím § 879I, § 52 ods. 1, 2, 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), § 3 ods. 1, 2. § 4 ods. 1, 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007 a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 56/2008 Z.z. odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa vystupoval a konal ako dodávateľ, lebo poskytoval služby, ktoré má v obchodnom registri zapísané ako predmet činnosti a odporca v zmluvnom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ, lebo konal pre svoju osobnú potrebu, opak preukázaný nebol a ani zo zmluvy nevyplýva. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. V súhrne tohto je potom zrejmé, že ide o vzťah spotrebiteľský zo spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže úver bol poskytnutý a odporca ho čerpal, pričom zmluva obsahuje všetky náležitosti, úver bolo možné považovať za úver s poplatkami a úrokmi. V čase podania návrhu existoval dlh odporcu voči navrhovateľovi v uplatnenej sume, s plnením ktorého bol odporca v omeškaní, preto bol návrh navrhovateľa dôvodný v celom rozsahu. Odporca však medzičasom čiastočne plnil a uhradil dňa 13.05.2013 navrhovateľovi sumu 300 Eur, čím sa stal v tejto časti návrh navrhovateľa nedôvodným, preto bol zamietnutý. Návrh navrhovateľa však bol dôvodný čo do zvyšku, preto ho súd zaviazal zvyšnú sumu navrhovateľovi zaplatiť. Keďže s plnením bol odporca v podstate od počiatku v omeškaní, bol dôvodný návrh navrhovateľa aj čo do úrokov z omeškania a to vždy z tej sumy, s úhradou ktorej bol v tom ktorom čase v omeškaní. Vzhľadom na výšku pohľadávky, pomery a postavenie navrhovateľa na trhu a tiež postavenie odporcu ako spotrebiteľa, súd prvého stupňa odporcovi povolil úhradu nárokov priznaných navrhovateľovi v splátkach. Výšku súd ustálil vo výške, ktorá je primeraná skutočnosti, že odporca je poberateľom dávky hmotnej núdze.

Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil s použitím § 150 ods. 2 O.s.p. konštatovaním, že nakoľko predmetom konania bolo zaplatenie sumy nižšej ako 1000 Eur, ide tak o drobný spor, v ktorom navrhovateľ tak aj odporca mali úspech pomerný.

Proti tomuto rozsudku, výlučne v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, podal prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že mu prizná náhradu trov právneho zastúpenia. Odvolateľ vyslovil názor, že v danom prípade cieľom ust. § 150 ods. 2 O.s.p. podľa ktorého mu súd prvého stupňa nepriznal trovy konania, je reagovať na neprímeranosť pri rozhodovaní o trovách konania s poukázaním na cestovné náhrady, nie trovy právneho zastúpenia všeobecne. Aj podľa dôvodovej správy cieľom navrhovaného zákona nie je nepriznať účelne vynaložené náklady, ale tam, kde to odôvodňuje spoločenská požiadavka na primeranosť plnení, je potrebný citlivý legislatívny zásah. Nie je preto dôvod, aby v sporoch s nižšou hodnotou sporu, vrátane drobných sporov a za stavu, že nejde o zložitú právnu vec, si účastník nemohol vybrať advokáta v mieste sídla súdu, alebo aby z dôvodu hospodárnosti nemohol vystupovať na pojednávaní substitučný zástupca advokáta z obvodu sídla súdu. Ak sa účastník rozhodne pre advokáta z druhého konca republiky, musí počítat s tým, že súdy mu náhradu trov cestovného priznajú len vo výške cestovného verejným hromadným prostriedkom. Zámerom predkladateľa nie je zaviesť komplexnú paušálnu náhradu trov konania, pretože tá by síce zjednodušila prácu súdom, ale mohla by byť na druhej strane necitlivá, napríklad pri nízkom počte úkonov právnej pomoci. Vzhľadom na uvádzané cieľom ust. § 150 ods. 2 O.s.p. bolo predovšetkým zabrániť neprímeranej výške cestovného, prípadne náhrady za stratu času v drobných sporoch, avšak nie úspešného účastníka úplne zbaviť nároku na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia za úkony nevyhnutne potrebné za účelom dosiahnutia úspechu vo veci. Pokiaľ ide o rozdiel medzi priznanou sumou vo výške 282,65 Eur a žalovanou sumou vo výške 582,65 Eur, poukazuje na skutočnosť, že k zníženiu danej sumy došlo zavinením odporcu. Odporca po podaní žalobného návrhu uhradil sumu vo výške 300,- Eur, v ktorej časti súd návrh zamietol ako nedôvodný, lebo pohľadávka bola uhradená. Z uvedeného potom vyplýva, že návrh bol podaný dôvodne v celom rozsahu, pričom v časti istiny, v ktorej súd prvého stupňa návrh zamietol z dôvodu úhrad vykonaných odporcom a v časti vykonaných úhrad zo strany odporcu nemožno hovoriť o jeho úspechu. Napokon nevidí dôvod v nepriznaní náhrady trov konania aj z dôvodu, že odporca si bol vedomý existencie svojej pohľadávky, na čo bol upozornený viacerými výzvami. Odvolateľ preto zastáva názor, že svoj nárok si uplatnil dôvodne, nakoľko nedošlo k jeho úplnému zaplateniu ani po uplynutí lehoty na dobrovoľnú úhradu a vo veci vykonal a následne si uplatnil len úkony nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci. Súd prvého stupňa mu nepriznal ani nárok na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý musel vynaložiť, aby sa domohol svojho práva, nároku na zaplatenie dlžnej sumy voči odporcovi. Má preto za to, že trovy právneho zastúpenia tak, ako boli vyčíslené počas konania, sú nepochybne účelne vynaložené trovy konania a sú nevyhnutne potrebné na dosiahnutie úspechu v tejto veci. V súvislosti s tým poukazuje aj na čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania a to za podmienok ustanovených zákonom.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech v dôsledku čoho boli splnené podmienky na to, aby bol rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti ako vecne správny s použitím § 219 O.s.p. potvrdený.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

Podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať nároku na príslušenstvo v časti uplatneného nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevýši 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch.

Návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal uloženia povinnosti odporcu zaplatiť mu pohľadávku vo výške 582,65 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 582,65 Eur od 18.9.2012 do zaplattenia a zaplattenia úroku z omeškania vo výške 34,50 Eur.

Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.5.2013 č.k. 8C/152/2013-40, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 21.6.2013 do veci samej, súd v časti uplatnenej istiny pohľadávky vo výške 282,65 Eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 582,65 Eur od 18.9.2012 do 13.5.2013 a zo sumy 282,65 Eur od 14.5.2013 do zaplattenia a v časti úroku z omeškania vo výške 36,43 Eur vyhovel návrhu navrhovateľa. Vo zvyšnej časti - istiny pohľadávky vo výške 300 Eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania 9% ročne z tejto sumy od 14.5.2013 do zaplattenia, súd návrh zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedenú citáciu ust. § 142 ods. 2 O.s.p., je odvolací súd názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v preskúmvanej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania čo do výroku vecne správne, vzhľadom na pomer úspechu účastníkov konania. Navrhovateľ sa v konaní voči odporcovi domáhal zaplattenia celkom vyčíslenej sumy 617,15 Eur, pričom úspešným bol v časti priznanej sumy celkom 317,15 eur a neúspešným v časti uplatnenej sumy 300 Eur. Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľ bol úspešný v pomere 51,4 % z celkovej uplatnenej istiny pohľadávky a neúspešný v pomere 48,6 %. Na základe uvedeného, tak odvolací súd ustálil pomer úspechu a neúspechu na oboch procesných stranách za takmer rovnaký, preto vyslovenie súdom prvého stupňa, že žiaden (gramaticky totožné so znením v § 142 ods. 2 O.s.p. žiadny) z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania považuje za vecne správne.

Ak aj súd prvého stupňa, tvrdiac, že ide o pomerný úspech účastníkov, ktorý upravuje cit. § 142 ods. 2 O.s.p., navyše dôvodil odkazom na ust. § 150 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť, použitie ktorého odvolateľ namietal, žiada sa len uviesť, že v tomto ustanovení je upravené moderačné právo súdu pri rozhodovaní o výške trov konania, kde ako jediné kritérium zákonodarca zakotvuje neprimeranosť trov voči pohľadávke, pokiaľ ide o konanie o drobnom spore. Aplikácia ust. § 142 ods. 2 O.s.p. má preto prednosť pred týmto ust. § 150 ods. 2 O.s.p.,

Odvolací súd sa napokon nestotožnil ani s názorom odvolateľa, že pokiaľ ide o zamietnutú časť uplatnenej pohľadávky, k zníženiu priznanej sumy došlo zavinením odporcu, ktorý po podaní návrhu čiastočne plnil, čím návrh bol podaný dôvodne v celom rozsahu, preto nemožno v tejto časti hovoriť o úspechu odporcu. Navrhovateľ podľa platnej právnej úpravy má vo veci plný úspech len vtedy, ak súd vyhovie jeho návrhu v plnom rozsahu, čo sa v danom prípade nestalo. Navrhovateľovi nič nebránilo po čiastočnom plnení odporcu počas konania zobrať návrh v tejto časti späť a tým privodiť použitie § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené, t.j. v danom prípade odporcovi, ktorý čiastočne plnil dôvodnú pohľadávku až počas

konania. Navrhovateľ ale takto nepostupoval a preto jeho návrh musel byť v dodatočne zaplatenej časti zamietnutý.

S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré mal súd prvého stupňa priznať navrhovateľovi náhradu trov konania a to ani v časti zaplateného súdneho poplatku, ktorý podľa § 137 ods. 1 O.s.p. patrí medzi trovy konania, bez osobitného právneho režimu, preto rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti ako vecne správny s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol plne úspešný odporca, preto jemu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v zásade vzniklo právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi. Keďže ale odporca si náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil (a zrejme mu v odvolacom konaní podľa obsahu spisu ani žiadne nevznikli), odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.